

© Ксьондз С.В., Водянка Л.Д., Сенюк А.І. 2014
*Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича,
м. Чернівці*

ПАТЕНТНО-ЛІЦЕНЗІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТЕХНОЛОГІЧНОЇ

ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

В статті проаналізовано патентно-ліцензійну діяльність України, як основу забезпечення технологічної політики. Визначено завдання підтримки патентно-ліцензійної діяльності вітчизняних підприємств та обґрунтовано пропозиції, спрямовані на забезпечення її підвищення.

Ключові слова. патент, ліцензія, об'єкти інтелектуальної власності, інновації, винахідництво, високотехнологічна продукція.

Постановка проблеми. Патентно-ліцензійна сфера невід'ємна й найбільш чутлива складова інноваційної діяльності. Вона торкається самої серцевини інноваційного процесу – прав власності та винагороди. У їх забезпеченні особливу роль має відігравати держава, а саме:

- просувати творчість та винахідництво, гарантуючи виключні права власності та відповідний період відновлення витрат на дослідження та розробки;
- сприяти надходженню інвестицій для комерціалізації нових винаходів шляхом обмеження виключних прав на їх розробку та маркетинг;
- розповсюджувати знання та інформацію через публікацію заявлених та виданих патентів на користь інших досліджень і розробок та людства в цілому [1-2].

Кожна держава модифікує національні інноваційні системи під власні особливості та національні пріоритети. В Україні головною метою державного регулювання патентно-ліцензійної діяльності має стати стимулювання процесів створення, правової охорони та використання інтелектуальної власності, що забезпечить підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Дослідженню процесів патентно-ліцензійної діяльності присвятили свою увагу Ю. Капіца [12], Ю. Кіндзерський [4], С. Корсунський [3,6], В. Логінов [13], В. Новицький [4], А. Шидловський [12], М. Якубовський [4].

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Світовий досвід та стан державної підтримки патентно-ліцензійної діяльності вітчизняних підприємств і винахідників засвідчують, що невідкладного вирішення в цій сфері потребує низка завдань [3-4].

По-перше, необхідно розробити стратегію патентно-ліцензійної

діяльності із застосуванням системного підходу до її реалізації. Має бути окреслена мета стимулювання патентно-ліцензійної діяльності: чи то розвиток нових технологій, як у Німеччині, чи то збільшення робочих місць, як у Франції, а регулювання повинне носити чітко спланований і довготривалий характер. Водночас німецький досвід доводить, що структурні зміни в економіці краще впроваджувати за допомогою малих технологічних фірм, головними перевагами яких є гнучкість, інноваційність та конкурентоспроможність [5]. Проте без державної та регіональної підтримки така мала технологічна фірма практично не спроможна з'явитися та розвинутися в регіоні.

По-друге, на державному рівні має бути вирішено питання щодо розподілу прав на об'єкти інтелектуальної власності між авторами замовниками та організаціями, що займаються комерціалізацією, у разі, якщо дослідження велося за рахунок державного чи місцевого бюджетів, або якщо має місце укладання угоди між підприємством та НДІ щодо спільного фінансування досліджень.

По-третє, держава має гарантувати авторам виплату винагороди й забезпечення фінансової та інформаційної допомоги в разі отримання міжнародного патенту.

По-четверте, вельми актуальним є питання визначення пріоритетів у технологічному розвитку. Одна з головних проблем української промисловості – її висока енерговитратність, наслідком якої є підвищення собівартості, зменшення відрахувань на розвиток та оновлення виробництва, низька конкурентоспроможність. Тому одним з головних пріоритетів вітчизняного патентування та ліцензування мають стати енергозберігаючі технології.

По-п'яте, вдосконалення потребує система державного контролю за виконанням досліджень та розробок, що здійснюються з наданням бюджетної допомоги та за участі державних агенцій з супроводу трансферу технологій.

По-шосте, держава має сприяти впровадженню інтелектуальної власності як нематеріального активу в господарський обіг і економічний розвиток, зокрема, надавши правової форми проявам інтелектуальної власності на підприємствах.

Викладення основного матеріалу. Особливої уваги, на нашу думку, потребує заохочення винахідника й раціоналізатора на трансфер технологій. У цьому сенсі варто звернутися до досвіду провідних країн світу.

У Німеччині, наприклад, цей процес відбувається шляхом кооперації у сфері досліджень та розробок з іншими компаніями, інжиніринговими та дослідними організаціями, вузами. Використовується також мережа інституцій, які не проводять дослідження, але підтримують розповсюдження технологій та ноу-хау шляхом консультацій, обміну знаннями між підприємствами на основі журналів, зустрічей, інформаційних технологій.

Відома своєю ефективністю американська система, головним досягненням якої вважається Закон Бей-Доула 1980 р., відповідно до якого університети, неприбуткові організації та малий бізнес отримали право власності на розробки, що фінансувалися з бюджету. Система заснована на принципах максимальній автономії підприємництва, вільної конкуренції й на

регулюванні ринку великими міжнародними корпораціями. Орієнтація технологічного розвитку здійснюється шляхом виділення пріоритетних галузей. Університети США, як правило, не продають розроблені технології, а передають права на їхнє використання на основі патентних ліцензійних угод. На федеральному рівні ключові функції з розвитку трансферу та комерціалізації технологій виконують дві організації: Консорціум федеральних лабораторій та Національний центр трансферу технологій.

За дослідженням С. Корсунського, у США існує дуже розгалужена система Офісів ліцензування (трансферу) технологій (ОЛТ), які діють практично в кожному університеті або дослідницькому центрі [6].

До функцій цих установ належать: аналіз патентоспроможності продукту; розробка попередньої концепції виходу інтелектуальної власності на ринок та фінансовий аналіз і пошук ресурсів для виготовлення прототипу.

Для України дуже корисним може бути те, що поданні до ОЛТ заявки включають не тільки опис результатів розробки, а й пропозиції щодо можливого ліцензування. Тобто американська система дуже вимогливо ставиться до питання ефективності патентування, кожний розробник має заздалегідь знати сферу практичного застосування винаходу чи можливих його користувачів.

Уряд США також приділяє значну увагу трансферу технологій по ланцюгу: «університет – промисловість» або «університет – влада штату – промисловість». Програма спільних дослідницьких центрів «університет – промисловість», яка діє під егідою Національного наукового фонду, налічує близько 50 центрів, у яких працюють як штатні дослідники, так і студенти університетів.

Слід також зазначити, що одержувачами ліцензій чи покупцями технологій виступають відносно невеликі компанії, які не мають можливості розробити необхідну технологію власними силами. Водночас значна їх частина – це підприємства, що виникають внаслідок розроблення певної технології всередині компанії або іншої дослідницької установи, як дочірні підприємства.

Японська патентно-ліцензійна система базується на імпорті технологій та на забезпеченні державою технологічних пріоритетів шляхом стимулювання не окремих галузей, а конкретних технологій, про що свідчить базовий документ Японії з науки та технологій [7]. При цьому система правової охорони інтелектуальної власності орієнтована на трансфер технологій, що забезпечує університетам стійкі зв'язки з промисловістю та інвестиції для наукових досліджень.

Слід зазначити, що японська інноваційна модель має елементи, які можуть бути корисними й для нашої країни, зокрема:

- чітку систему планування. Починаючи з 1996 р. там діють п'ятирічні плани з науки та технологій, так званий Science and Technology Basic Plan, у рамках яких є окрема Стратегічна програма «Інтелектуальна власність», а також Комплексна стратегія з просування науки, яка передбачає:

- а) підпорядкованість напряму інтелектуальної власності Міністерству освіти, культури, спорту, науки та технологій;

б) акцент на збагаченні та стандартизації прав інтелектуальної власності;

- розгорнутий венчурний бізнес, який налічує лабораторії у 45 вузах;
- наявність Агентства з науки й технологій Японії, товариства сприяння науці, а також розгалуженого механізму взаємодії «промисловість – академічна наука – уряд».

За сприяння комерціалізації у практичному застосуванні дослідницьких результатів протягом 2010-2013 рр. подвоїлася кількість спільних науково-дослідницьких проектів між університетами та промисловістю. Було створено майже 450 венчурних компаній, які використовують результати університетських розробок.

Спеціальні організації, такі як організація з ліцензування технологій (ОЛТ), здійснюють трансфер результатів університетської науки в промисловість за таким механізмом: ОЛТ шукає результати досліджень та випускає патенти, виходячи з технологій, отриманих у вузах; сприяє застосуванню академічних результатів шляхом відкриття нових підприємств; повертає роялті вузам та винахідникам.

ОЛТ працюють на базі державної підтримки, що надається у формі субсидій. В останні роки у зв'язку зі збільшенням витрат на іноземні патенти державні субсидії були розширені.

Виходячи з міжнародного досвіду, вважаємо, що у формуванні патентно-ліцензійної політики України можуть знайти своє застосування такі механізми:

- механізм «найкращих практик», коли приклади вдалих українських проектів з трансферу технологій пропонуються як стимул для інших підприємств. Вони можуть бути опубліковані в спеціальних брошурах та розповсюджуватися по регіонах за допомогою семінарів і конференцій із залученням органів виконавчої влади;

- враховуючи віддаленість українських науковців від бізнесу, доцільно звернутися, скоріш, до французького варіанту, коли ініціатива йде від підприємств;

- одночасно треба виокремити технології, що мають стратегічне значення для України (як то авіа - та космічне будівництво, нанотехнології тощо) для яких доцільно вдосконалювати вже існуючу систему технологічних парків стосовно правового забезпечення міжнародного трансферу технологій;

- найбільш ефективним для України є досвід США щодо укладання угод між промисловістю та університетами, захисту ноу-хау та комерційної таємниці підприємств.

Однак, якщо в рамках національної інноваційної системи співробітництво між приватним та державним секторами зводиться в основному до питань розподілу праці, фінансування певних частин досліджень та приналежність прав на результати досліджень, то на міжнародному рівні сюди додаються такі особливості, як нерівноправний обмін інформацією, розбіжності в національних системах формування інтелектуальної власності та практики їх застосування, різне фінансування, звітність та державні обмеження.

Іноземні інвестиції розглядаються як пріоритетні при укладанні ліцензійних угод на трансфер технологій. Але неврегульованість базових питань (перш за все права власності, економічна доцільність інвестицій) призвело до негативного досвіду участі України в міжнародному трансфері технологій. Зокрема, відсутність достатніх матеріальних ресурсів навіть для збереження потенціалу науки та її досягнень, отриманих у попередні роки, призвела до зростання імпорту технологій, і, як результат, до зменшення зацікавленості вітчизняних підприємств у відрахуванні коштів на власні наукові дослідження та використанні інноваційних технологій.

Іноземні структури створюють в Україні численні «благодійні фонди», науково-технічні центри, бізнес-інкубатори переважно з метою науково-технологічної розвідки. Ключовим фактором для закордонних фірм є низькооплачувані, але висококваліфіковані українські наукові ресурси, тому в рамках багатьох ТНК, що працюють на українському ринку, технології, на відміну від пануючої думки, передаються зі Сходу на Захід.

Фінансування ж вітчизняної науки досить часто спрямовується на підтримку розробок минулих часів, більшість з яких не патентується, публікується у відкритій пресі, залишається поза увагою в Україні й найчастіше потрапляє за кордон. Аналіз багатьох інвестиційних проектів показав, що в основному відбувається трансфер західних управлінських і підприємницьких методик, тоді як передача технологій відповідних виробничих процесів досить обмежена.

Певною загрозою для України є використання іноземними інвесторами механізму «бангалорських груп», а також передача технології шляхом надання обладнання, яке зазвичай є морально застарілим.

Таким чином, удосконалення державного регулювання міжнародного трансферу технологій має забезпечити активізацію механізму двосторонніх міждержавних угод, особливо з країнами СНД, та розробку комплексного документа з міжнародного науково-технічного співробітництва, як то стратегії чи концепції, формат якого має враховувати тенденції світового розвитку. Зокрема, слід звернути увагу на такі особливості. В умовах глобалізації провідну роль у трансферній політиці відіграють ТНК, на які припадає найбільша частка інвестицій у технології і які є гравцями, що приймають рішення – бути чи не бути тій чи іншій технології. Але поряд з цим відбувається також процес регіоналізації, тобто окремі країни, які мають схожий науковий та технологічний потенціал змагаються за те, щоб ТНК сприйняли їх як механізм зниження витрат, тобто вклали в них інвестиції. Таким чином, Україна має проаналізувати досвід країн, що мають схожі конкурентні переваги в частині трансферу технологій, та механізми, які вони застосовують для економічного стимулювання цих процесів.

Дослідження показує й такі тенденції: раніше ТНК традиційно проводили НДДКР у країні базування, але зараз їх більше цікавлять країни СНД та Південно-Східної Європи. Крім того ТНК все частіше орієнтують свої НДДКР на глобальні ринки, інтегруючи ці країни до ключових напрямів своєї інноваційної діяльності.

Найбільш привабливим для ефективного трансферу технологій вважається грінфілд-інвестор, який мотивується пошуком знань. Але цей інвестор лише тільки придивляється до України. У наших умовах найбільш реалістичним є заохочення грінфілд-інвестора, якій шукає підвищення ефективності, тобто для нього цікава відносно дешева кваліфікована робоча сила, наявні технології, податкові пільги, що діють у технопарках. У своїх діях з активізації трансферу технологій ми маємо звернути увагу на захист каналів передавання інформації, бо деякі іноземні компанії, використовуючи супутниковий зв'язок, отримують інформацію безпосередньо від вітчизняних програмістів, які виконували їх замовлення. Крім того, необхідно провести систематизацію інституційних елементів інфраструктури трансферу технологій, які поки що розрізнені по окремих нормативно-правових актах.

Для промислових підприємств України міжнародна співпраця у сфері трансферу технологій досить важлива через те, що вона привносить синергію, економію масштабу, збільшення можливостей досліджень та розробок, сприяє розподілу ризиків та вартості. До того ж прискорюється розповсюдження нової технології, що забезпечує більш відкриті ринки з отриманням стимулів до міжнародної торгівлі, інвестування та економічного розвитку.

Проте економічні показники розвитку вітчизняної патентно-ліцензійної системи поки що знаходяться на низькому рівні. Частка України в обсязі світової торгівлі наукомісткою продукцією становить лише 0,1%, що на порядок менше від частки Польщі й Китаю, на два порядки – Німеччини. Україна закуповує не більше 50 іноземних ліцензій у рік. Загальна сума вартості продукції, яка щорічно виробляється за ліцензіями, не перевищує 25 млн. дол. США. Майже третина українських ліцензій продається Росії. Розвинені країни щорічно купують не більше 10 українських ліцензій. Однак, незважаючи на темпи зростання показника отримання патентів, з кожної тисячі патентів, зареєстрованих в Україні, до стадії виробництва доходить лише шість.

Якщо провести порівняльний аналіз загальносвітових тенденцій розвитку інтелектуальної власності, то протягом 2012 р. до Державної служби інтелектуальної власності надійшло понад 49 тис. заявок на об'єкти промислової власності (далі – ОПВ). У 2012 р. надійшло 4955 заявок на винаходи, у тому числі 2492 – від національних заявників, активність яких як і іноземних заявників за останній рік дещо зменшилась. Частка заявок від іноземних заявників протягом останніх років практично не змінювалась, у 2012 р. становила 49,7% від загальної кількості заявок [9, 10].

Найбільш активними серед іноземних заявників у 2012р. були заявники зі США (675 заявок, або 27,4%), Німеччини (408 і 16,6%), Швейцарії (244 і 9,9%), Франції (142 і 5,8%), Японії (119 і 4,8%), Російської Федерації (101 і 4,2%), Великої Британії (93 і 3,8%), Італії (69 і 2,8%), Нідерландів (66 і 2,6%), Бельгії (64 і 2,6%) та Австрії (49 і 2,0%) [10].

У 2012 р. надійшло 10217 заявок на корисні моделі, з них 10019 – від національних заявників (98,1%). Лідером серед іноземних країн-заявників залишалась Російська Федерація, частка заявок якої становила майже 48% від загальної кількості іноземних заявок [10].

Розглядаючи активність національних заявників-юридичних осіб, слід зазначити, що найбільш активними були підприємства і організації, що працюють у сфері освіти і науки. Протягом останніх трьох років ними щорічно подається близько 90% загальної кількості заявок на винаходи і корисні моделі. Частка заявок від промислових підприємств протягом аналізованого періоду знизилась з 15% у 2005 р. до 5% у 2012 р. [10].

Найбільша кількість заявок традиційно подається підприємствами і організаціями, що розташовані у промислово розвинених регіонах – Вінницькій, Дніпропетровській, Донецькій, Запорізькій, Луганській, Львівській, Одеській, Харківській областях та м. Києві. У 2012 р. заявниками цих регіонів подано загалом понад 6,2 тис. заявок на винаходи і корисні моделі, або близько 80% загальної кількості заявок від заявників-юридичних осіб.

Тематична спрямованість патентування національними заявниками, в основному, відповідає світовим тенденціям. Понад три чверті загальної кількості заявок на винаходи і корисні моделі практично рівномірно розподіляються між технічними напрямками «Прилади», Хімія» і «Машинобудування» (по 25% загальної кількості); близько 9% заявок належать до напрямку «Електротехніка» [10].

Цікавим для України може бути аналіз світового досвіду формування інтелектуального потенціалу в залежності від суб'єктів, що володіють інтелектуальною власністю. Так, наприклад, 89% патентів, зареєстрованих Європейським патентним офісом, належать компаніями, решта – у руках держави, університетів, приватних неприбуткових інституцій. Серед власників лідирує приватний сектор, його частка за період 2009–2013 рр. становила 85%, тоді як на державу припадало лише 1,4%, на університети – 1,5%. Проте, як показує аналіз, ситуація різниться від країни до країни. Наприклад, у Японії доля приватних власників патентів становить – 97%, тоді як у Російській Федерації, Греції, Польщі, Угорщини цей показник не перевищує 50%. Щодо власності держави, то тут існують значні розбіжності: 34% в Індії і 0% у Фінляндії [11].

Звертає на себе увагу й така особливість інтелектуального потенціалу, як стабільність структурних пропорцій, тобто з роками збільшуються темпи зростання по кожному власнику, але їх частки залишаються незмінними. Таким чином, враховуючи світовий досвід, можна говорити, що в перспективі активізація патентної діяльності в Україні має бути зосереджена на таких напрямках: для промисловості – виконання робіт у секторі досліджень і розробок та отримання більшості патентів; для університетів і академічних інститутів – концентрація зусиль у галузі базових (фундаментальних) досліджень. Так, наприклад, у США у 2012 р. корпорації отримали 77% патентів, незалежні дослідники – 17%, університети – 4, федеральні центри – 1, інші установи – близько 1%[11].

У зв'язку з процесами глобалізації, у тому числі й розвитком транснаціональних відносин, дуже актуальним стає механізм співфінансування і спільних винаходів. Найбільш високий рівень спільних патентів серед країн-членів ОЕСР, відповідно до аналізу офіційних статистичних даних за період

2010-2012 рр., виявився в Люксембурзі (55,2%), РФ (44,1%), Сінгапурі (42,4%), у середньому по Європейському Союзу цей показник становить 7,7%, по світу – 7, у США – 11,9%. Найбільші спільні партнери з країн-членів Європейського Союзу – Німеччина, оскільки в деяких країнах участь німецьких винахідників досягає 25%, Російська Федерація – 10% [12].

Серед проблемних складових патентно-ліцензійної діяльності найбільш важливим є питання ефективності патентів, тобто наскільки вони задіяні в ринковій економіці. Якщо проаналізувати структуру договорів то побачимо, що питома вага кожного з видів не змінюється з року в рік: більше 60% припадає на виключні майнові права, 20-30 на ліцензії з використання об'єктів промислової власності і близько 10% на відкриті ліцензії.

Аналіз галузевої структури ліцензійних договорів на використання знаків для товарів і послуг показав, що найбільше їх зареєстровано у сфері послуг – 58,8%. При цьому дозвіл на використання винаходів здебільшого отримують такі галузі, як лікєро-горілчана, медицина і фармацевтика, переробна, приладобудування. Значно зменшилася частка ліцензійних договорів на використання винаходів у таких галузях, як будівництво, електроніка, машинобудування, металургія.

Висновки. З метою активізації інтелектуальної діяльності в регіонах та з урахуванням висновків, зроблених у працях А. Шидловського, Ю. Капіци і В. Логінов пропонуємо здійснити такі заходи: увести систему показників на рівні державного плану (використання японського та радянського досвіду); забезпечити зниження енергоємності виробництва; підняти рівень патентування та збільшити кількість договорів між університетами, НДІ та підприємствами; розширити кількість створених малих інноваційних підприємств [12-13].

У регіонах з низьким рівнем патентної активності та впровадження інновацій для усвідомлення підприємствами та громадянами корисності використання новітніх досягнень доцільно організувати й провести серію ознайомчих конференцій (семінарів, форумів). Було б доцільно також ініціювати створення центрів «високої якості», укомплектованих найсучаснішим обладнанням для надання можливості різним групам винахідників проводити дослідження.

Для більш повної реалізації потенціалу інтелектуальної власності актуальним було б оперативне реагування на кожну зміну в економіці України та світу, для чого доцільно розширити Національну Раду з питань інвестицій та інновацій за рахунок відокремлення підрозділу «Рада з питань трансферу технологій». Це дало б змогу посилити конкурентоспроможність інтелектуальної власності шляхом створення та підтримки такого рівня досягнень, який би стимулював розширення інвестицій у дослідження та розробки.

Механізм дії названих підрозділів мав би здійснюватися за таким алгоритмом: кожне галузеве міністерство пропонує перелік найбільш збиткових галузей і найбільш енерговитратних виробництв, а також інформує щодо наявності патентних відділів і науково-дослідних центрів у складі підприємств. Міністерство науки та освіти, а саме його науково-дослідницькі установи й

університети ведуть ці напрями та готують відповідних фахівців. Національна рада з питань інвестицій та інновацій, яку має очолити Прем'єр-міністр України, систематично, раз на квартал, затверджує і аналізує виконання планових показників.

Створення підрозділів з питань інновацій та трансферу технологій доцільно розгорнути в кожному місцевому органі виконавчої влади. Їх головна функція – це розробка та реалізація регіональної програми з розвитку інновацій та технологій, а інструменти реалізації включатимуть участь у фінансуванні відкриття малого інноваційного підприємства; підготовку інформаційних носіїв: розміщення на регіональному сайті; видання друкованої продукції та тиражування презентаційних матеріалів; підготовка виставкових стендів; фінансування маркетингових досліджень; організація та участь у форумах, виставках і ярмарках.

Особливої уваги потребує співробітництво з консалтинговими та партнерськими організаціями в Україні та за кордоном. Спираючись на таку організаційну структуру, кожний регіон формує свій SWOT-аналіз та подає його до Ради з питань трансферу технологій. У такому аналізі мають бути відображені такі елементи, як наявна інфраструктура; наявні зв'язки між університетами, НДІ та промисловістю; рівень залучення студентів до наукової роботи; рівень патентування; рівень інноваційності виробництва; провідні галузі розвитку регіону та напрями досліджень у провідних наукових установах; орієнтовний перелік пріоритетних напрямів розвитку досліджень у регіоні.

Суттєвого вдосконалення потребує діяльність закордонних дипломатичних місій та представництв (радників з науково-технічних та економічних питань) щодо економічної інформації. Роль торгового аташе збільшується в питаннях послуг та технологій, причому в сучасному світі питання технологій є складовою майже кожної торговельної операції.

Головна функція закордонних дипломатичних місій у цій справі – це надання інформації. Поки що, на жаль, має місце недостатня співпраця між закордонними місіями та українськими підприємцями й місцевими органами влади. Для її покращення та активізації пропонуються такі напрями діяльності:

- розширення змісту та джерельної бази інформації щодо розвитку основних технологічних ринків та їх тенденцій;

- акцент на збір таємної інформації, основні риси якої – критична важливість, відсутність широкого доступу, чутливість до часу;

- розширення змісту інформації щодо профільних міжнародних організацій, термінів проведення міжнародних науково-технічних заходів та засад комерційних взаємовідносин, що діють на міжнародному ринку науково-технічної продукції;

- вивчення законодавства провідних країн, що регламентує торгівлю науково-технічним продуктом, а також оцінка стану міжнародного ринку послуг у галузі передання технологій, діючих стандартів.

Реалізація комплексу розглянутих питань буде сприяти активізації патентно-ліцензійного забезпечення технологічної політики в промисловості України.

Список використаної літератури

- 1 EdwinMansfield. Intellectual Property Protection, Direct Investmentand Technology Transfer: Germany, Japanandthe United States // International Finance Corporation Discussion Paper № 27, 1995 – P. 57;
- 2 Старокадомский Д.Л., Малышев А.В. Четыре основные тенденции мирового развития в сфере НИОКР // Наука та інновації, - 2012. - № 6. - С. 87-93.
- 3 Корсунський С.В. Трансфер технологій та їх комерціалізація в Україні через міжнародне співробітництво // Наука та інновації, 2012. – № 6. – С.104-105;
- 4 Якубовський М., Новицький В., Кіндзерський Ю. Концептуальні основи стратегії розвитку промисловості України на період до 2017 року // Економіка України. – 2007. – № 11. – С. 7-8.
- 5 Technology Transfersystemsinthe United Statesand Germany: Lessonsand Perspectives. – NationalAcadem y ofEngineering, 2011. – P. 244-245 [Електронний ресурс]. – Доступний з: <www.nap.edu>.
- 6 Корсунський С.В. Трансфер технологій у США.– К.: УкрІНТЕІ, 2010. – С. 110-112.
- 7 Reform of Japan`s Science and Technologe System // The Science and technology basic plan 2010-2015. – P. 267-269.
- 8 Стратегия науки и инноваций РФ на период до 2015 года [Електронний ресурс]. – Доступний з: <www. www.fips.ru>.
- 9 Наукова та інноваційна діяльність в Україні: Стат. збірник за 2012 р. – К.: Держкомстат України, 2013. – С. 255-256.
- 10 Офіційний веб-сайт Державного департаменту інтелектуальної власності [Електронний ресурс]. – Доступний з: <www. sdip.gov.ua>.
- 11 Офіційний веб-сайт Організації економічного співробітництва та розвитку [Електронний ресурс]. – Доступний з: <www. oecd.org>.
- 12 Шидловский А.К., Капица Ю.М. Опыт и проблемы и изобретательства и поддержки творческой деятельности в науке // Наука та інновації. – 2012. – Т. 3. – № 4. – С. 43-52.
- 13 Логинов В. Усиление связи политики, экономики и технологи в XXI веке //Международная экономика. – 2012. – № 1. – С. 36-37

Аннотация

Ксендз Сергей, Водянка Любовь, Сенюк Анастасия ПАТЕНТНО-ЛИЦЕНЗИОННОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ ТЕХНОЛОГИЧЕСКОЙ ПОЛИТИКИ УКРАИНЫ

В статье проанализированы патентно-лицензионную деятельность Украина, как основу обеспечения технологической политики. Определены задачи поддержки патентно-лицензионной деятельности отечественных предприятий и обоснованы предложения, направленные на обеспечение ее повышения.

Ключевые слова. Патент, лицензия, объекты интеллектуальной собственности, инновации, изобретательство, высокотехнологическая продукция.

Summary

Ksyondz Sergey, Vodyanka Lyubov, Senyuk Anastasiya PATENTING AND LICENSING AT THE TECHNOLOGICAL POLICY OF UKRAINE

This paper analyzes the patent and licensing activities of Ukraine as the foundation of technology policy. Defined the task of maintaining patent and licensing activities of domestic enterprises and suggestions to secure its improvement.

Key words. patent, license, objects of intellectual property, innovation, invention, high-technology products.